

שנת תשל"ד

ישיבת המאה וחמש עשרה

ביום ט"ז בכסליו תשל"ד בשעה 3.30-4.00 אחה"צ בבית האקדמיה בירושלים.

הנוכחים: האדונים אברמסון, אורבך, איתן, בלאו, בן-חיים, ברגרין, א' הלקין, ייבין (יו"ר), מורג, מירסקי, מלמד, סדן, רוזנטל, רצהבי, שלי. המנהל האמרכלי הא' בן-מנחם. חברי המזכירות: הגב' בהט וקלאר והא' מדן.

סדר-היום: בחירת נשיא וסגן-נשיא לאקדמיה.

אחר דברי אזכרה קצרים לנשיא המנוח, הא' טור-סיני ז"ל, ואחר בירור דברים ע"פ התקנון
נבחר הא' בן-חיים לנשיא האקדמיה,
והא' אברמסון לסגן-נשיא האקדמיה.

ישיבת המאה ושש עשרה

ביום ט"ז בכסליו תשל"ד בשעה 4.15-7.00 בבית האקדמיה בירושלים.

הנוכחים: החברים האדונים אברמסון, אורבך, איתן, בלאו, בן-חיים, ברגרין, א' הלקין, ייבין, מורג, מירסקי, מלמד, סדן, רוזנטל, רצהבי, שלי. החברים היועצים האדונים ברוידא, גולדנברג, ולנשטיין, מיזלש, מיקם, צרפתי, שבטיאל. המנהל האמרכלי הא' בן-מנחם. חברי המזכירות הגברות בהט, קלאר, והא' מדן.

הצטדקו על היעדרם: האדונים פורת, בן-שמאי, מלצר, קדרי, הנמן.

- סדר-היום:**
- הודעות
 - דברים לזכר פרופ' ד"צ בנעט
 - הענקת פרסי זאלצמאן
 - הצעת התקציב לשנת 1974/5
 - הודעת ועד המינוח בעניין שמות העופות "עיט" ו"נשר"
 - הודעת ועד הדקדוק בעניין הכתיב
 - מונחי המשאבות - אישור המילון.

א. הא' בן-חיים: מליאה זו של האקדמיה, בהשתתפות חברים וחברים-יועצים, מתכנסת היום לישיבתה הראשונה בשנת תשל"ד, והיא אבלה. שכלה האקדמיה את

ראשה, את נשיאה, נ"ה טור-סיני. לא נבוא עתה להעריך, מה פעל טור-סיני במוסד הזה ולמען המוסד הזה רבות בשנים. בעוד שבוע תהיה עצרת זיכרון מיוחדת לו מטעם מוסדות מדע במדינה, ובכללם האקדמיה ללשון, ובה ייאמרו דברי הערכה לאיש ולפועלו.

אקרא לפניכם משפטים אחדים מתוך מכתבו של חבר הכבוד של האקדמיה, ד"ר א"י בראוור, ששלח לקראת ישיבתנו זו, משפטים הנוגעים לנשיאנו המנוח:

"חברים היינו בביהמ"ד לרבנים בווינה בשנות תרס"ו-תרס"ט. התכוננו יחד לשיעורים בתלמוד ולבחינת הרבנות הראשונה... לא לי להעריך את מפעל חייו, מהו נכס לדורות, ומה בטל ויישכח. התפלאתי על כוחו בעבודה ועל הריצותו מנעוריו עד שנותיו האחרונות. ומחוץ למדע היה מקום במוחו לסיפורי בלשים ולמשחק האשקוקי, מעין בידור והרפֶיֶת המתח... שנינו היינו לדוקטורים בפרומוציה אחת ובתאריך הכי מוקדם שהייתה לנו זכות לקבל תואר זה. לשנינו הוענק תואר "מיקירי ירושלים" כליל חנוכה אחד... יהי זכרו ברוך".

עם כל בית ישראל שרויה האקדמיה באבל כבד על מגני הארץ שנפלו חללים במלחמה הקשה והמרה שאנו נתונים בה.

האקדמיה אבלה באבל הרבים על הסתלקותו של דוד בן-גוריון. יהי זכר כולם לברכה.

ב. הא' בלאו אומר דברים לזכר דוד צבי בנעט ז"ל:

בארבעה מעגלים התנהלה פעילותו המדעית-הציבורית של פרופ' בנעט: ראשית, הוא היה מורה לדוגמה. לא רבים המורים באוניברסיטה, שתלמידיהם נזכרים בהם, והם משמשים להם כדמות מנחה גם שנים רבות אחרי שסיימו את לימודיהם באוניברסיטה. פרופ' בנעט היה אחד מן המורים האלה. כאשר תלמידו מהמחזורים השונים נפגשים זה עם זה, הם ממשיכים להיזכר בו, בדרכי ההוראה שלו, במסירותו, בצורה בה הוא הדריך אותם בעבודות הסמינריוניות, בעבודות הגמר ובעבודות הדוקטורט.

קשה בעצם לומר, מה הייתה הסיבה, שאנו תלמידיו נמשכנו בצורה כזו אחריו; אבל עובדה היא, שכאשר התקיימה האזכרה הראשונה לזכרו, ביום השלושים לפטירתו, באו תלמידיו לא רק מירושלים אלא מערים שונות בארץ, תלמידים מהמחזורים השונים, ביניהם אנשים שלא ראו זה את זה עשר - עשרים ולעתים שלושים שנה.

המעגל השני, שבו התנהלה פעולתו של פרופ' בנעט הייתה הספרייה. פרופ' בנעט בא לארץ בשנת 1924, וכספרן של הספרייה הלאומית והאוניברסיטאית הוטל עליו לקלוט בספרייה את ספרייתו הערבית הגדולה של יצחק גולדציהר. היה זה בענט אשר החיל את שיטת המיון של דיואי על הספרייה הערבית בפרט ועל המזרחנית בכלל.

הוא עבד שנים רבות בספרייה הלאומית, והיה ממונה זמן ארוך על המיון, אף כיהן במשך חצי שנה אחרי פרישתו של פרופ' וייז כמנהל בפועל של הספרייה. באהבה מיוחדת, מהולה בניהמה של נוסטלגיה נזכר תמיד בעבודתו בספרייה, באותה עבודה שקטה, מרוחקת מעיני רבים, באותה פעולה בצנעה למען מלומדים אחרים, שהתאימה כל כך לרוחו.

המעגל השלישי היה כמובן פעולתו המדעית של בנעט. בעיקר עסק בנעט בשני תחומים: הפילוסופיה של ימי הביניים, והפילולוגיה הערבית-יהודית. אולם לא לכול ידוע, שמומחיותו הייתה רחבה הרבה יותר. הוא היה בקיא מאין כמוהו בשטחים השונים של מחקר הערבית. אחד מסודות הצלחתו אצל תלמידיו היה רוחב ידיעותיו ומומחיותו ברוב סוגי מחקר הערבית. אבל מלבד זה פעל בנעט גדולות גם בתחומים שמחוץ לערבית. אחד ממאמריו הראשונים הוא מאמר קטן על טקסט אוגריתי, שבו פענח אל נכון את אחת מאותיותיה של שפה חדשה זו. בכל סקירה של פענוח האוגריתית נזכר אותו מאמר קצר וצנוע, בו בזמן שדיונים ארוכים ויומרניים רבים נשכחו זה מכבר. יש בכך משהו מן הסמלי לדרך עבודתו ולערך פעולתו של מורנו. הוא גם עסק - ושוב במאמרים קצרים, אבל חשובים מאד - בכתובות ארמיות, ולמרות מרחק הזמן האינטרפרטציות שלו מקובלות עד עכשיו במידה זו או אחרת על מלומדים.

אבל כאמור עיקר פעולתו המדעית התרכזה בתחום הפילוסופיה של ימי הביניים והפילולוגיה הערבית-יהודית. בתחום הפילוסופיה של ימי הביניים אסתפק בסקירה קצרה זו להזכיר את עבודותיו המרובות על הכוזרי, ואכן יש לקוות שבעתיד הלא כל-כך רחוק יצא מעיזבונו הטקסט הערבי של הכוזרי, בהתקנתו של מר חגי בן שמאי. בפילולוגיה הערבית-יהודית עסק בנעט במשך כמה עשרות בשנים. ושוב היו אלה מאמרים קצרים, צנועים, אבל חשיבותם חרגה בדרך-כלל בהרבה מעבר לכמותם. ואפשר ללא שמץ של גזומה לראות בו, כפי שהדגיש ש"ד גויטיין פעמים רבות, את מייסדה של אסכולה מיוחדת בהדרתם של טקסטים ערביים-יהודיים, הלא היא אסכולת ירושלים.

אני רוצה להבליט כאן במיוחד שני מאמרים, שראו אור בעברית. האחד לא היה לכאורה אלא מאמר ביקורת שראה אור בקרית-ספר כביקורת על מהדורת אוברמן של חיבור יפה מן הישועה של רבנו נסים בערבית. והנה המאמר הזה, נוסף לשפע תיקוני הטקסטים שבו, יש לו חשיבות עקרונית לגבי כל הגישה אל הערבית-יהודית. במשך עשרות בשנים התלכטו מלומדים, אם צריך להתייחס אל הטקסטים הערביים-יהודיים, על סטיותיהם המרובות מן הערבית הקלאסית, כטקסטים משובשים, או האם עלינו לקבל שלפנינו טקסטים בעלי מבנה לשון מיוחד. בנעט הכריע, על-סמך ראיות משכנעות, שאכן הערבית-יהודית היא לשון בעלת סגולות מיוחדות, ואין אנו רשאים לשנות אותה בכיוון אל הערבית הקלאסית. בנעט הביא שתי ראיות: האחת - אין לטעון שהיו אלה מעתיקים ששיבשו את הטקסטים הערביים-יהודיים, ואילו המחברים עצמם כתבו בלשון קרובה יותר לערבית הקלאסית. שהרי בידינו אוטוגרפים של מחברים שונים, שאינם שונים במהותם מן הטקסטים הרגילים, כפי שאנו מכירים אותם. חשובה עוד יותר הטענה השנייה: יכול להיות שאפשר לשנות או לתקן בכיוון אל הערבית הקלאסית צורות שונות של כתיב, של מורפולוגיה; אבל אין אנו יכולים לשנות את התחביר ההמוני אשר מתגלה בטקסטים אלה בלי לשנות את הטקסטים האלה מיסודם. אם אנו מחליטים לשנות רק את הדברים שקל לשנותם, הרי התוצאה היא, שנקבל טקסט הטרונגי מעורב הרכה יותר משהיה לפני שהתחלנו לשנות.

שתי הראיות האלה הן ראיות מכריעות, ולא ידוע לי שמישהו, לאחר הפועת המאמר הזה, טען ברצינות, שיש לנהוג בטקסטים הערביים-יהודיים כאילו היו טקסטים כתובים בערבית קלאסית. אכן לכאורה לא היה מאמר זה אלא אחד ממאמרי הביקורת המרובים, הרואים אור חדשים לבקרים. אך לאמתו של דבר ביקורת צנועה

זו היא בחינת ציון דרך בפילולוגיה של הערבית-היהודית.

מאמרו השני הופיע בידיעות של החברה לחקר ארץ-ישראל ועתיקותיה. הוא עוסק בפרט קטן בדקדוק של ערבית-יהודית - התפתחותו של התנווין למלה נפרדת. ייחודו של המאמר הזה, שלראשונה הוחל בו על בעיה בדקדוק של הערבית-יהודית הקריטריון של פיוזר גיאוגרפי ושל התפתחות כרונולוגית. מבחינה זו מאמר קטן זה בכמות משמש מורה-דרך, כיצד לטפל בבעיות של הפילולוגיה הערבית-יהודית בפרט, ובבעיות של הערבית הבינונית בכלל.

המעגל הרביעי, שפעולתו המדעית-הציבורית של בנעט הייתה מרוכזת בו - הייתה האקדמיה ללשון. באקדמיה נהג בנעט כדרך שנהג בכל מקום: הוא עסק בצנעה במלאכה האפורה, לפעמים המלאכה השחורה, הנעשית בתוך האקדמיה. הוא ישב בוועדות ובוועדים שונים - בוועדה למונחי דקדוק שימושי, בוועדה למונחי הכימיה, בוועדה לכתוב. אך מלבד זה, העיר תמיד את הערותיו על מסקנות של ועדות אחרות. אכן היה הוא אחד החברים החשובים, אשר תרמו תרומה ניכרת ביותר לעבודתה השוטפת של האקדמיה, ובזה להתפתחותה של הלשון העברית.

רוצה אני לבסוף לקרוא לפניכם קטע קצר מספר הכוזרי שיצא בהוצאתו של אבן שמואל, ושארן שמואל מזכיר בו את תרומתו ואת עזרתו של בנעט להוצאתו. אני רוצה לעשות זאת, מפני שהקטע הקטן הזה מראה, כיצד נהג בנעט בכל הליכותיו, בין בתחום המדע, בין בהדרכת הסטודנטים ובין בעזרה לחברים: "כעשר שנים לאחר שסיימתי בכתב יד את תרגומי בנוסחו הראשון, זכיתי בחסד עליון להטבה שהיטיב אתי אחד מגדולי החוקרים בנוסח ה"כוזרי", הפרופיסור דוד צבי בנעט נ"י, הטבה העומדת כמעט יחידה בתולדות חכמת ישראל, והיא שהכריעה את הכף לצד פרסום עבודתי: פרופ' בנעט העמיד לרשותי את כתב היד של תרגומו הגרמני לספר ה"כוזרי", שהכין למען "האקדמיה לחכמת ישראל" בברלין - לפני כארבעים שנה, ולא פרסמו עד היום. בתרגומו זה הועלו כל התיקונים, שתיקנו חכמים במקור, ונוספו בו תיקונים רבים משלו ותיקונים לתיקונים (עליהם שמענו מפי בנעט לפי שעה רק על שני המאמרים הראשונים). אך גדולתו העיקרית של תרגומו זה היא בפירושים, שהכניס המתרגם אגב תרגומו המדויק למקומות הקשים ביותר במקור. חשיבות מיוחדת נודעת בתרגומו זה גם לחלוקת כל סימן בספר ה"כוזרי" לסעיפים, לפי תוכנם, ולפיסוק המשפטים - מלאכת מחשבת! אפשר לאמור בבטחה, כי מימי מונק לא נעשתה עבודה יסודית כזאת של תרגום פרשני."

נראה לי שאין לו למלומד מצבה יפה יותר ממלים אלו ששמענו.

האקדמיה ללשון, יחד עם המשפחה ועם כל תלמידיו, אכלה על מותו של אחד מחבריה הדגולים.

ג. הא' בן-חיים: אנו עוברים להענקת פרסי זאלצמאן. בתקנון זאלצמאן נאמר: "הפרס יוענק: א. למחקר שנכתב על נושא שהכריזה עליו האקדמיה; ב. או למפעל מחקרי של יחיד (או של יחידים) בין שכבר הוחל בו ובין שעדיין לא הוחל בו." אנו שמחים שבשנה זו יכולים אנו להעניק שני פרסים לשני הסוגים האמורים: לגב' יפה אלוני-פינברג על חיבורה "בחינת קליטתם של המונחים שקבעה האקדמיה"; ולגב' מאיה פרוכטמן על מפעלה המחקרי שהיא עוסקת בו: "קאטגוריות מיידעות ומתחמות בעברית בת ימינו".

הא' מדן (קורא): ועדת הפרס על שם ש"ז ומלכה זאלצמאן מטעם האקדמיה ללשוו העברית החליטה להציע לפני המנהלה, כי הפרס לשנת תשל"א שנושא "בחינת קליטתם של מונחים שקבעה האקדמיה", ושהוכרז בשנייה לשנת תשל"ג, יינתן לגב' יפה אלוני-פינברג על חיבורה: "בחינת קליטתם של המונחים המופיעים ב"מילון למונחי המכוננית", שיצא מטעם האקדמיה. המחברת בדקה את מידת הקליטה ואופניה לפי מקורות שונים שבדפוס, בין רשמיים בין מקצועיים בין כלליים; בשורה ראשונה ספרי לימוד, שעניינם בכך, ולכול לראש ספרי הדרכה של צה"ל, ספרי מונחים ומורים בענייני רכב, קאטאלוגים של חברות תחבורה ("אגד", "דן"), חוברות הכנה לבחינות, חשבונות של מוסכים וספקים, ועד לפרסומים ומודעות בעיתונות וספרי כתובות הגיעה. מצע בדיקתה הוא מדגם, הכולל 300 מונחים שבמילון האקדמיה, והבדיקה נעשתה מכמה צדדים - מספר המלים, מקורם ואופיים הלשוני, החלפתם במונחים אחרים. מתוך המדגם ניתן ללמוד, מה נתקיים ממילון האקדמיה במקורות הנבדקים, הנחשבים כייצוג מוסמך, ומה לא נתקיים ממנו, וכך מה נעדר מן המילון וניתן במקורות האחרים. החיבור, שנעשה בשקידה ראויה, עשוי לשמש את האקדמיה משלוש בחינות: ראשית, ניתנה בוסקירה בחונה על חדירתה ואי-חדירתה של קבוצת מונחים גדולה בתחום טכני נחשב; שנית, מתבררת התחרות שבין הצעות האקדמיה לבין הצעות ממקורות אחרים; שלישית, מתגלית הדרישה המוסיפה והולכת, למונחים שהאקדמיה לא הביאתם במניין, באופן שמילונה נמצא חסר, ומלאכתה נעשתה בידי אחרים. ודאי, ששלוש הבחינות מחייבות מסקנות להלכה ולמעשה, ואף זו זכותו של החיבור שלפנינו.

ועל זה באנו על החתום:

דב סדן
 יהושע בלאו
 אברהם הלקין

ירושלים, כ"ה במרחשוון תשל"ד.

ועדת הפרס ע"ש ש"ז ומלכה זאלצמאן מטעם האקדמיה ללשוו העברית עיינה בהצעות, שהובאו לפני הפרס מפעל מחקרי תשל"ד, והחליטה לזכות בפרס זה את הגב' מאיה פרוכטמן על מפעלה המחקרי על הנושא "קאטגוריות מיידעות ומתחמות בעברית בת ימינו".

ועל זה באנו על החתום:

דב סדן
יהושע כלאו
אברהם הלקין

ירושלים, י"ב בכסליו תשל"ד

אחר הענקת הפרסים הרצתה הגב' י' אלוני-פיינברג על נושא הפרס "בחינת קליטתם של המונחים שקבעה האקדמיה":

גלוי וידוע לפנינו, עד כמה השפה העברית זקוקה להתחדשות לאור השינויים החלים בחיים שלנו, ובפרט בשטחים הטכניים. זכתה האקדמיה לכך, שהיא גוף מוכר מראשית הקמתה במדינת ישראל, גוף מוכר, שלהלכה החלטותיו מחייבות. זוהי אולי האקדמיה היחידה הקיימת בכל ארצות תבל, שהיא מעוגנת בחוק ממש, והחלטותיה מחייבות. ובכל זאת אין אלה חובות, היכולות ממש לחייב את הציבור. כי האקדמיה אינה יכולה לבוא בדרישה אל הציבור שישתמש במונחים שהיא קובעת ויקבל את החלטותיה. ולכן זקוקה האקדמיה במיוחד למידע, שיגיע אליה מתוך הציבור כדי לדעת איך, ובאיזו מידה, החלטותיה אמנם מתקבלות. והמלים - טיב משונה להן. ומביעה זאת יפה אמרה שירית קצרה, שבחרתי כאשר הייתי צריכה להגיש את העבודה בעילום-שם, והיא: "אפליא במלות - להבין פעולות". המלים הניתנות צריכות להיות בהירות, מובנות ומשקפות את תוכנן - להבין פעולות. המלה הנוצרת, ככל מוצר שתוכנו, אין ודאות, שאמנם תתקבל, שאמנם תגיע לציבור הרחב וישתמשו בה. שמחה אני לציין, כי אפילו פחות מעשרים שנה לאחר שהופיע המילון למונחי המכונות, יכולתי להוכיח, כי שמונים אחוז מן המלים שקבעה האקדמיה אמנם נתקבלו על הציבור הרחב והן נמצאות בשימוש בשפה העברית בארץ. ציינתי אפילו, שלמעשה נתקבלו יותר משמונים אחוז של המלים, הואיל ואותם עשרים אחוז של מלים שלא נתקלתי בהן במקורות שבדקתי, לא כולן בבחינת מלים שאין משתמשים בהן. יש בהן מלים שימושיות מאוד ומקובלות מאוד, אך ייתכן שהמקורות שבדקתי לא נזדקקו להן, כמו המלים: מזוודה, מלאכה, משור. איש לא יטען, שאלה מלים לא-מקובלות, אלא שבמקרה לא נזדקקו להן המקורות שנבדקו.

אנו יכולים לציין, כי למעלה משמונים אחוז של המלים שנקבעו אמנם נקלטו בציבור, והצלחה כזו כל גוף מתכנן, בכל שטח שהוא, יכול להתברך בה, ובוודאי זכאית לכך האקדמיה. הצלחה זו מעידה, כי כל אמירה, שעבודתה של האקדמיה איננה מקובלת על הציבור - אין לה יסוד, ואיננה מעוגנת בחיים ממש. ברוכה היא עבודתה של האקדמיה, אף על פי שלעתים היא עושה את עבודתה כשאין היא בטוחה בהצלחתה.

באשר למונחים עצמם, אם המילון איננו מעודכן, אין זה באשמת האקדמיה כלל. אנו עומדים כאן בשטח, המשתנה כמעט מדי יום ביומו. אין לנו שטח בשטחי החיים, ואפילו בשטחים הטכניים, שהשינויים בו רבים כל כך ותכופים כל כך, כמו בשטח של המכונות. מוכרת לנו התחרות בין כל החברות המייצרות מכונות, שכל אחת רוצה לעלות על מתחרותיה בהמצאות ובשינויים. כל שינוי כזה, כל המצאה חדשה שנוספה - כל אלה דורשים מלים, דורשים שמות.

ידוע, שהציבור, כאשר הוא נתקל בדבר מה שאינו מוכר לו, שאינו ידוע לו, הוא מעביר מונחים משטח חיים אחר אל השטח החדש. כך אנו נתקלים בשפת היום-

יום כמונחים שונים. אנשים הזקוקים למונחים בשטח המכונית משתמשים במלים מכל שטח שהוא. לפניי רשימה ארוכה של מלים, שנלקחו משטחים אחרים ובאו לתפקד בצרכים חדשים. אולי זוהי הסיבה, שלכל מלה בעברית - ולא רק בעברית, אלא בכל לשון - יש יותר ממושג אחד. רק לפני מספר ימים שמענו הרצאה ברדיו, שבה הביא אחד לדוגמה את המלה המצוינת "קרן". מה כמלה "קרן" יש לה כל-כך הרבה מושגים שונים זה מזה. אותו דבר קורה למונחים חדשים, שהציבור זקוק להם ויוצר אותם.

אולם האקדמיה היא אשר תצטרך מדי פעם לקבל "היזון חוזר", לדעת את הנעשה בחברה הישראלית ולקבל את המונחים הנוצרים בחברה, לתקן אותם, ולהוציא לאור מדי פעם קובץ חדש ומעודכן, שיביא לפני הציבור את המלים החדשות. אני מאמינה, שעבודתה של האקדמיה, שהיא ודאי פורייה, תפרה את לשוננו גם בעתיד ותביא לפני הציבור את כל המלים שהוא נזקק להן, ואמנם יקבל אותן הציבור בברכה.

הא' בן-חיים: מסקנתה של מחברת העובדה, ש-80% של המלים שאישרה האקדמיה נקלטו בציבור, משמחת ומעודדת ביותר.

הצעת התקציב לשנת 1974/75

הוצאות

		1. מינוח, דקדוק ושירות לציבור	
		א. העבודה המדעית	
	130,000	1. משכורת	
	45,500	2. הוצאות סוציאליות	
	15,000	3. תחזוקת הספרייה	
	<u>3,500</u>	4. ספרות מקצועית	
	194,000		
		ב. פרסומים, הדפסות ושכר סופרים	
	15,000	1. זיכרונות האקדמיה	
	44,000	2. לשוננו	
	19,000	3. לשוננו לעם	
	19,000	4. דפי למד לשונך	
	23,000	5. מילונים מקצועיים	
	<u>15,000</u>	6. סדרת מקורות ומחקרים	
	329,000	135,000	
		2. המילון ההיסטורי	
		העבודה המדעית	
	320,000	1. משכורת	
	112,000	2. הוצאות סוציאליות	
	15,000	3. דמי שימוש מכונות יב"מ	
	90,000	4. מחשב אלקטרוני	
	28,000	5. ציוד להפעלה	
	3,000	6. ספרות מקצועית	
	574,000	<u>6,000</u>	7. שכר עריכה ושונות

			ישכות המליאה	28
			פרסים למחקר	3.
3,000	<u>3,000</u>	<u>3,000</u>	1. פרסים מקרן זאלצמאן	
			אמרכלות	4.
		160,000	1. משכורת	
		56,000	2. הוצאות סוציאליות	
		25,000	3. נסיעות והוצאות לישכות	
		12,000	4. ציוד משרדי	
		16,000	5. טלפון ודואר	
		4,000	6. ביטוח בניינים ורכוש	
		2,000	7. ביקורת חשבונות	
		8,000	8. לשכת תל-אביב	
		10,000	9. תחזוקת הבניין והגינה	
		16,000	10. גמלה לעובדים שפרשו	
			11. שונוות	
<u>319,000</u>	<u>319,000</u>	<u>10,000</u>		
1,225,000				
			הכנסות	
			א. הקצבות	
		800,000	הממשלה (משרד החינוך והתרבות)	
835,000	<u>35,000</u>		הסוכנות היהודית	
			ב. השתתפות מוסדות בפעולות	
		155,000	יד אבי הישוב	
		67,500	קרן זיכרון למען תרבות יהודית	
		50,000	מוסד ביאליק	
		47,000	רשות השידור	
349,500	<u>30,000</u>		הטכניון	
			ג. תרומות	
2,500		2,500		
			ד. מכירת פרסומים	
35,000		35,000		
			ה. רווחים מקרן זאלצמאן	
<u>3,000</u>		3,000		
1,225,000				

הא' בן-מנחם: הצעת התקציב, המסתכמת ב-1,125,000 לירות - סכום העולה על אומדנת התקציב של השנה הזאת ב-145,000 לירות - אינה באה אלא לאפשר את המשך פעולות האקדמיה - ללא הרחבתן. אם כי נהגנו כך גם בשנה שעברה בהגשת התקציב בהתחשבות במצבו הכללי של משק המדינה, הופתענו מקיצוץ הקצבת הממשלה ב-75 אלף לירות. אין צורך להוסיף, מהו משמעו של דבר זה בשנה, שבה עלה סעיף המשכורות ב-20% בערך, והיה צורך לשלם את ההפרשים למפרע

מאפריל 1972, תשלום שהסתכם ב-80,000 לירות בערך, סכום שלא היה בתקציב כלל.

הא' ייבין: נדמה לי, שכבר דיברנו על כך בפעם שעברה. אמרנו, שלתועלת הדיון רצוי לתת בתוך הטבלה שני טורים נוספים, האחד שיפרט את הסכומים שהיו בתקציב השנה שעברה, והשני - טור נפרד - כמה למעשה אושר ונתקבל ביחס להצעת התקציב. זה עשוי לעזור לנו לקבל תמונה נכונה. אם נתנה הממשלה בשנה שעברה סכום מסוים, ואנו מבקשים העלאה סבירה - ניחא; אם נתנה הממשלה הרבה פחות ממה שהיה בהצעת התקציב, ואנו מבקשים היום תוספת מעבר למה שהיה בשנה שעברה - זה קצת תקציב לא-ריאלי. אני מבין, שצרכינו גדולים. זוהי נוסחת חיינו היום. דומני שהגשה כזו של הצעת התקציב עשויה להקל על החברים להבין את משמעותם של המספרים.

הא' בן-חיים: כאשר נתברר למנהלה, שיש לאקדמיה גירעון בתקציב בשל התוספת בסעיף שכר העבודה, הלכה משלחת של שלושה מחברי המנהלה של שר החינוך והתרבות. בפגישה השתתף גם מזכיר המועצה להשכלה גבוהה. הגשנו תזכיר מלא ושאלנו: מי ישלם את התוספת? והרי אתם העליתם את השכר. שר החינוך והתרבות הבטיח שיעיין בנושא, אך לא קיבלנו עד עכשיו תשובה סופית. בינתיים ביקרנו גם את שר האוצר. והוא אמר לנו: תנו לי לעשות את המצווה. חסר לכם סכום של 75 אלף לירות, אני אמצא את המקור, אפנה בעניין זה לסוכנות. זה היה בראשית אוקטובר. כולנו יודעים מה קרה בינתיים. זהו המצב ברגע זה. אנו מקווים ששר האוצר - ואנו שוב נדבר אתו - ישלים את החסר. את המשכורות צריך לשלם. זה מה שנעשה ביחס לתקציב.

הא' שבטיאל: מדוע הופסקה הפצת דפי "למד לשונך"? זהו הדבר היחיד, שעל ידו באה האקדמיה ללשון במגע עם בתי-הספר. יש בדפים אלה ברכה רבה להכנת תלמידים ומורים היוצאים להוראה. חשוב, שהם יקבלו את המונחים שקובעת האקדמיה עם ההערות המלוות את המונחים האלה. אני מניח, שהפסיקו את ההפצה מחמת צמצומים. ושוב ליתן את הדעת לברכה הצפונה בדבר ולחדש את ההפצה.

הא' בן-חיים: הייתה הפסקה לשנה אחת לניסיון. בסוף השנה התחלנו לחדש את ההפצה, ובאה המלחמה. זהו תקציב, שכולו הוצאה. הדפים ניתנים חינם, וזו הוצאה של 20 אלף לירות בקירוב. כאשר אנו שואלים, איך נשלם משכורות, ואיך נישא בדברים אלמנטריים, צריך למצוא את הדרך, שלא להרחיב בסעיפים אחרים. המנהלה ראתה הכרח לקצץ בעניין זה.

הא' שבטיאל: משרד החינוך חייב לתת ידו לכך.

הא' בן-חיים: אנו רוצים שמשרד החינוך ילחץ, שנוכל לומר לו: זו אינה פעולה ישירה של האקדמיה, תנו לנו אפשרות להוציא זאת. אם נשיג את ההכנסה שאנו מבקשים להשיג, ודאי תשוב המנהלה ותאשר את המשכת הדפים האלה.

אני מבקש להוסיף ולומר, שיש סדרה של ספרים מדעיים, שרק האקדמיה מוציאה. יש סכומים, שבדרך כלל היינו מוציאים למטרה זו. גם פה במשך הזמן נצטברו ספרים להוצאה, ואיננו יכולים להוציא את כולם עתה, וצריך לשקול מה להעדיף.

הצעת התקציב של האקדמיה לשנת 1974/75 אושרה ללא התנגדות.

ה. הא' בן-חיים: במשך שנים היו לנו ויכוחים על השמות "עֵיט" ו"נֶשֶׁר". קיימנו מספר פגישות עם הזואולוגים ועם גורמים שונים והגענו לפשרה, שתאפשר לנו לפרסם את התוספת לרשימה שעוכבה בערך שנה.

הא' ייבין (קורא): זיכרון דברים משיבת נציגי האקדמיה ללשון העברית עם נציגי החברה הזואולוגית בעניין שימושן של המלים נֶשֶׁר ועֵיט בשמות מדעיים של עופות:

הישיבה הייתה בבית האקדמיה בירושלים ביום י"ג בתמוז תשל"ג, והשתתפו בה מטעם האקדמיה האדונים בן-חיים, ייבין, איתן; ומטעם החברה הזואולוגית האדונים דור, דימנטמן ורנר, קאהן, קוגלר.

בדיון הממושך, שהשתתפו בו כל הנוכחים, חזרו ועמדו הזואולוגים על הצורך בהבחנה ברורה בין המינים של הסוג Aquila | מצד אחד לבין Gyps מצד אחר והביאו ראיות, שהשימוש בשם עֵיט ל-Aquila ובשם נֶשֶׁר ל-Gyps השתרש במדע ובהוראה בארץ. נציגי האקדמיה חזרו והסבירו את החלטת המליאה של האקדמיה, שאין להוציא נֶשֶׁר ממשעו Aquila, המצוי בספרות העברית.

הוסכם לקבוע את השמות המדעיים העבריים האלה: המין Gyps fulvus - נֶשֶׁר קָרְחַ (הסוג Gyps - נֶשֶׁר); המין Aquila chrysaetos עֵיט נֶשְׁרִי (הסוג Aquila - עֵיט). השמות החסרים של שאר המינים ממשפחת הכוזים יותאמו לקביעה זו.

אני רואה בהחלטה זו כניעה ללחץ, שאין לו יסוד.

הא' בן-חיים: המליאה של האקדמיה קבעה בשעתו, שאין להוציא את השם נֶשֶׁר מן השימוש הכללי. מצד שני היה ברור, שאין טעם, שאנו נקבע כאן מונחים, ושם ייעשה מה שיעשה, כפרט שהחברה הזואולוגית איימה בפנייה לבג"ץ, הטענה שלהם הייתה: "אתם מוסד הקובע מונחים, והדבר מחייב. זה לא מונח בימי ועד הלשון, שלא היינו חייבים לקבל הכרעותיו; לא נוכל לקבל זאת. אם האקדמיה תעמוד על דעתה ותחייב אותנו, נפנה לבג"ץ". מה טיבה של פשרה זו? אמרנו, שכבר יש "נֶשֶׁר קָרְחַ" אצל הרמב"ן, ואנו מחייבים שימוש זה לגבי Gyps fulvus - כלומר, לא עוד סתם נֶשֶׁר אלא "נֶשֶׁר קָרְחַ", ודבר זה קיבלו הזואולוגים על עצמם.

הא' בלאו: Gyps סתם יהיה "נֶשֶׁר"?

הא' איתן: המין *Gyps fulvus* הוא "נשר קרח". למעשה חשוכים רק שמות המינים. השם המורכב משתי מלים חל על המין. אבל נכון, שאם שם הסוג יהיה "נשר", הרי זה בניגוד למה שהחלטנו.

ויש לי לומר דבר להצדקת הפשרה המוצעת עתה. כמדע, בכל ספרי הלימוד, באוניברסיטאות, בפי כל התלמידים והמורים *Aquila* נקרא עיט. זוהי עובדה, אבל הזואולוגים גם הודו במציאות אחרת, והיא - שבספרות העברית של מאות שנים "נשר" הוא *Aquila*. למעשה בשימוש העם, גם בשימושם של הסופרים, כל השמות הכפולים שבמדע מתקצרים. אין מרחק גדול בין השם המדעי "עיט נשרי" לבין "נשר", המקובל בחלקים גדולים של הספרות. כאן נושר החלק הראשון מן הציורף, ובמקום "עיט נשרי" יאמרו "נשר".

הא' ייבין: למעשה לא קיבלנו שום דבר. הנשר נשאר *Gyps*, ו- *Aquila* הוא עיט.

הא' בן-חיים: לא כך.

הא' ייבין: כתוב: הסוג *Gyps* - נשר; הסוג *Aquila* - עיט. וכך ילמדו בבית-הספר. באיזה בית-ספר מלמדים את ההבדלים הדקים בין מינים שונים של אותו הסוג? מי ידבר על "עיט נשרי" או על "נשר קרח"? ומה השגנו כפשרה זו?

הא' בן-חיים: כאשר אתה בא לגן זואולוגי, אתה מוצא כתוב: נשר - *Gyps*; עיט - *Aquila*. מכאן ואילך תמצא, שאין "נשר", אלא "נשר קרח". השני יהיה "עיט נשרי". שמות המשפחה משתנים. פעם היה זה "נציים", ואחר כך היה "בזיים". אך בשמות העממיים קובע שם המין: נשר קרח, עיט נשרי. זוהי הפשרה.

הא' מייזלש: אני מציע *Gyps* - נשר; *Aquila* - נשר טורף.

הא' בן-חיים: גם הראשון טורף.

הא' מייזלש: המלה "נשר" תהיה בשניהם.

הא' בן-חיים: לפניכם הודעה. השאלה: האם אתם סומכים ידיכם על ההודעה, או שאתם עומדים על כך שלא נשנה דבר שקבעה האקדמיה, והחברה הזואולוגית תגלגל את הדברים הלאה?

הא' רוזנטל: האם הפשרה שהגעתם אליה היא פשרה מדעית, או שהיא פשרה של הסכמה מחמת הלחץ של הזואולוגים? אם אין כאן יסוד מדעי, הרי דעתי, שהאקדמיה אינה צריכה להחליט על דברים אלה. נניח את העניין פתוח, עד שיבוא אליה ויתרץ קושיות. חיינו עד היום עם שאלה זו. נחיה עוד קצת עמה. לא נתנגד, שיקראו הזואולוגים איך שיקראו לעופות אלה.

הא' בן-חיים: היום אין אפשרות לאקדמיה לומר, שאינה מכריעה. ואם אנו מחליטים ושולחים את המונחים לזואולוגים, עלינו להחליט ברוב דעות, כמו במונחים אחרים. החלטנו מה שהחלטנו, והחלטתנו עוררה סערה בקרב אנשי הזואולוגיה. יש אנשים האומרים, שאנשי המקצוע הם הקובעים את המונחים במקצועם. בדרך כלל - הם אומרים - אנו מוכנים לקבל את מרות האקדמיה. אבל עניין זה הוא בשבילנו בבחינת "ייהרג ולא יעבור". הפשרה היא: מה שהחלטתם זה עניין מדעי, ואינו סותר את השימוש הכללי. אינכם יכולים למחוק את השם "נשר". איני יודע מה יעשו החיים. שמעתם היום דין וחשבון על מחקר שזכה בפרס על שם זאלצמאן, ששמונים אחוזים של המלים, שהציעה האקדמיה בתחום מסוים, נתקבלו בשימוש.

הא' ברוידא: הקיצור הגיוני של "עית נשרי" הוא עיט, ולא "נשר".

הא' איתן: לא נוכל לחדש את הוויכוח, שהעסיק אותנו כבר במשך שעות רבות ככמה ישיבות, גם במליאה וגם בוועדות. נצביע תחילה על השאלה: האם המליאה מאשרת את הפשרה המוצעת היום?

הא' סדן: הצלחתה של האקדמיה במונחי הרכב, שרוב מילונה נקלט בשימושה החי של הלשון, מסתברת מתוך שנוקקים לכך אנשי יישוב, תרתי משמע, ששורת הגיונם פשוטה. אך פה לפנינו חכמים כמונו, ובעיני עצמם חכמים יותר ממנו. אילו יכולנו להסתפק בהכרעה מדעית, שתכליתה שעשועית, ניחא; אך אם כוונתנו הכרעה חיונית, שתכליתה מעשית, הרי אם הללו יעמדו במרדס, מה נועיל בהכרעתנו - הרי לא אנו, אלא הם ילמדו זואולוגיה ויקיימו דעתם התקיפה להיעזר במונחים כרצונם; מוטב שלא נתבזה עוד, ונסיר את המפלצת הזאת, המענה אותנו רוב שנים, מסדר-היום.

הא' שלי: יש להשתומם, שהאקדמיה מקדישה שעות מרובות כל כך, בוועדות ובמליאות, ליישוב הסתירה שבין דימויו של "נשר" בספרות שלאחר המקרא והתלמוד לבין זיהויו בתורת החי של ימינו. אין לקשור בעבותות את לשון השירה, וודאי לא את לשון העם, במילונו של המדע המדויק. הרי אין זה החי היחיד, שנשתגר לו שם שאינו הולמו לפי הזואולוגיה, וכן מצינו בצומח. והדוגמאות רבות וידועות. בספרות ובלשון החיה לא יחדלו לראות ב"נשר" את מלך העוף, הגדול והנהדר, בין שיראוהו בכל סימני הזואולוגיים ובין שידמוהו בלבד. אף ילדינו, כשיגיעו ללימודי הטבע, לא יתקשו להבין בין הדימוי לבין הזיהוי. וכשם שלא היה טעם לוויכוח הנרתח על הסתירה, כך אין טעם למחלוקת העקשנית על הפשרה; בשתיהן אין להועיל או להזיק.

הא' ברוידא: סבורני, כי דור זה, דור התחייה, דור המדינה, זה סימנו, שביטל - או המתיימר לבטל - את המחיצה שבין הספרות למדע. דבר זה - מדע לעצמו, וספרות לעצמה - יאה היה לדור ההשכלה, או למציאות, שהמדע הוא בלשון אחרת, והלשון עדיין לשון מתה למחצה. אם נניח למחיצה זו שתתקיים, נאריך מצב זה. אפילו נחליט על פשרה, סבורני שצריך לרשום את ההתנגדות לתיאוריה של פשרה. עלינו לדעת, כי הפשרה רעה, ואין לבססה ולבצרה.

הא' בן-חיים: פרט אחד להדגמה. אנו מוכן להביא מדברי סופרים, שאינם מבחינים בין "להזים" ובין "להכחיש". אני בטוח, שמשפטן בעל השכלה יודע, שהזמה לחוד, והכחשה לחוד. וכן "הוכחה" בתלמוד ר' ראייה" - אלה שני מושגים שונים. אך כבר בימי הביניים השתמשו ב"הוכחה" ל"ראיה". יש דברים בשימוש כללי, ויש דברים בשימוש מדעי.

היינו חרדים, שמא תחדל המלה "נשר" לציין Aquila, ובאה הפשרה לדאוג שלא יימחק השם "נשר" ממשמעות זו. ולהפך, שזה שהיה "נשר" - לא יהיה נשר סתם, אלא דווקא "נשר קָרַח". הפשרה פירושה שלא כל שאנו רוצים להשיג אנו משיגים. יותר ממחצית השגנו.

הא' ברוידא: "הזמה" ו"הכחשה" - זו דוגמה טובה לכך, שאין לאקדמיה רצון וכלים להתערב במהלך החיים. במקום שתהיה לנו אפשרות לפרסם ולהסביר, בין שאר דברים, שאין לומר "להזים" במקום שיש לומר "להכחיש" - ושיבוש זה אפשר לעקור מן העיתונים תוך שבוע - הרי למעשה אנו משלימים עם הבורות.

בעד אישור ההודעה הצביעו 7
נגד 7

הא' איתן: יש שוועדה מטעם האקדמיה נותנת הוראת שעה, והוראה זו עומדת זמן רב. מאחר שלא נתקבלה הפשרה במליאת האקדמיה, אני מציע, שהמליאה תקבל לידיעתה את הוראת השעה, שנתנה ועדה זו, ובכך יסתיים הדין לפי שעה.

הא' שלי: נחכה לישיבה, שבה יהיה מניין גדול יותר, ואז נצביע, או שנשלח חוזר לחברים ונשאל את דעתם. קרה באקדמיה, שמסרו עניין לוועדה וגם למנהלה, וכאשר הגיע למוסדות העליונים - לא נתקבל. אני מציע לשאול לדעת חברים בחוזר.

הא' בן-חיים: העניין הזה נדון באקדמיה, והייתה החלטת. זה לא דבר חדש. אם אין התיקון מתקבל, אי אפשר לומר: זו הוראה. אם הדעות שקולות, רשאי היושב-ראש להכריע בשני קולות. הפעם - שלא כמנהגי - אני מוכן להכריע. אני חרד לכבודה של האקדמיה, שהיא תחזור ותתווכח, ואנשים יאמרו: יכריע בכך בית-הדין העליון. והוא לא יכריע, אם הלשון העברית היא טובה, אלא אם הזואולוגים רשאים ללמד כך. ואז יטענו, כי זכותה של האקדמיה להחליט החלטות המחייבות את בת-הספר, ולא את הזואולוגים. אפשר לסבך את האקדמיה בעניין זה.

אני בא אפוא להשתמש בזכותי ולהחליט, שתוצאות ההצבעה הן 8 בעד אישור ההודעה, ו-7 נגדה, וכך תקוים הפשרה. אני רוצה לשאול את דעתכם על כך.

הא' ייבין: לא זו הבעיה. הבעיה היא, אם אנו נגררים אחרי השוק. זו טעותו של אדם, שלא הבין את המקורות. לדאבוננו חי האיש לפני חמישים שנה והכריע.

הא' ברוידא: דומני, שאם דעת נשיא האקדמיה כך לגופו של עניין - ולא למען כבודה של האקדמיה בלבד - זכאי הוא להשתמש בקולו הכפול.

הא' בן-חיים: האמת היא, שתמיד נלחמתי, כתבתי מאמר חריף וחזרתי וכתבתי, ותמיד נגד דעת הזואולוגים. אך אין אני יכול לגרור את האקדמיה לוויכוחים ללא סוף.

הנשר כשלעצמו מציין במקורות את שניהם. הרמב"ן אמר "נשר קרח", כדי להבדילו מן הנשר האחר. זאת קיבלו. גם להם היה הוויתור קשה. אני נוהג כך, כי אני חושב, שלא כדאי שהאקדמיה תחזור כל פעם אל הנושא. זוהי הפעם הראשונה - ואני מקווה שגם האחרונה - שאני משתמש בזכותי כיושב-ראש, כדי לתת קול נוסף לפשרה. אני מבקש, שלא תראו בכך יהירות. אני חושב, שזוהי הוראת שעה. איני חושב, שבכך נגמר עניין המונחים. אנו משתמשים ב"נשר". איש לא יאמר על "נשר קרח", שהוא עיט.

ההודעה אושרה

1. הא' בלאו, יו"ר ועד הדקדוק, קורא:

מנהלת האקדמיה עיינה בבעיות ובהשגות, שהועלו לפניה ולפני המליאה בדבר החלת כללי הכתיב חסר הניקוד בביטול כלל הבררה בסימון החולם והשורק, והחליטה:

1. הבררה בעניין הוי"ו המסמנת חולם ושורק, שניתנה בכללי ועד הלשון משנת תש"ח, לא בטלה. מי שבחר בכלל העיקרי, המחייב כתיבת וי"ו שרוקה וחלומה, כגון משרד החינוך והתרכות בהוראה ובספרי הלימוד - ינהג לפיו. הציבור רשאי להשתמש בכלל הבררה, כלומר לכתוב וי"ו ללא נקודה, ולכתוב וי"ו כפולה לסימון העיצור וי"ו בתוך התיבה.

2. ההמלצה שניתנה בכללי תש"ח על סימון הדגש באותיות בכ"פ דגושות ועל סימון המפיק בה"א ונקודת הסי"ן השמאלית - אף היא ניתנת לבררה, ואינה חייב גמור.

הא' בן-חיים: בהחלטה שנתקבלה על ידי ועד הלשון כתוב היה: וי"ו אחת שרוקה או חלומה; אבל אם אין הדבר ניתן לביצוע בדפוס, אם אין חולם או שורק אלא יש רק האות וי"ו - אז הוי"ו צריכה להיות כפולה. משמע שתי אותיות.

כאשר הבאנו החלטה זו לפני שר החינוך, זלמן ארן ז"ל, ואמרנו: אלה הם הכללים - השיב: הגידו, מה אתם רוצים. אמרה המנהלה: אם משרד החינוך רוצה את הכלל שבחומרה, נציג את הכלל הזה, המחייב כתיבת וי"ו חלומה או שרוקה. גם אנו, כאקדמיה, מקיימים את הכלל העיקרי, וכותבים וי"ו חלומה או שרוקה. אף בתי-ספר יכתבו כך. יש הסבורים שזה קשה. אך אם משרד החינוך מוכן לבצע את הכלל שבחומרה - תבוא עליו ברכה. עם זה הבררה קיימת, כפי שהוחלט בשעתו. כשאנו מפרסמים את הכללים, צריך לפרסם בשתי האפשרויות.

2. הא' איתן: ההצעה הראשונה של המילון למונחי המשאבות נשלחה לחברי האקדמיה ביום ט"ז באדר תשל"ב, ונתקבלו עליה הערות מאת הא' אירמאי, איתן, בן-חיים, יוסף בן-נון, ולנשטיין, ייבין ורצהבי. לאחר דיון, שדנה הוועדה המקצועית

בהערות אלו, נשלחה לחברים הודעת סיכום ביום ג' באדר תשל"ג. איש מחברי האקדמיה לא ערער על המונחים, שהציעה הוועדה המקצועית בהודעה הנ"ל. בישיבת ועד המינוח ביום י"ט באדר תשל"ג, שהשתתפו בה הא' אירמאי, איתן, יוסף בן-נון, ייבין, מרון, מלצר, רבין ושלי, נדונו המונחים הנ"ל, והוחלט להביא את המילון לאישור המליאה בשינויים האלה:

א. מסיבה שבטכנולוגיה צריך לכתוב "משאבת שבשפים גמישים" ברבים, ולא ביחיד. עצם המונח כבר היה בשלבים הקודמים של הדיון.

ב. מפוק בפ"א דגושה או מפוק בפ"א רפה? מטעמים דקדוקיים העדפנו את הצורה הדגושה.

ג. במקום "משאבת תיחול עצמי" הוסכם לומר **משאבה מתחלת**.

ד. הוצע להחליף את המונח "זרימה מידפקת", שהיה כבר במילון למונחי ההידרולוגיה, במלה פשוטה יותר: "זרימה דופקית", והוחלט בוועד המינוח לקבל את ההצעה ולמחוק את המונח שאושר תחילה.

המילון למונחי המשאבות - אושר

ישיבת המאה ושבע עשרה

ביום י"ט באדר תשל"ד בשעות 3.30 - 6.00 אחה"צ בבית האקדמיה בירושלים.

הנוכחים: החברים האדונים אברמסון, איתן, בלאו, בן-חיים, ברגרין, אברהם הלקין, ייבין, מורג, מירסקי, מלמד, מלצר, קדרי, רצהבי, שירמן. החברים היועצים האדונים אירמאי, בן-שמאי, כרוידא, גולדנברג, הנמן, ולנשטיין, מיזלש, מיקס, צרפתי, שבטילא. חברי המזכירות: הגב' בהט והא' מרון. הצטדקו על היעדרם: האדונים אורבך, שלי.

סדר-היום: א. הרצאת הא' ג' גולדנברג על הנושא "רוח השפה ומדיניות לשונית".

ב. העבודה המדעית.

ג. הודעה על בחירת חברים.